

Arrest

nr. 326 085 van 30 april 2025
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LOOBUYCK
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 28 augustus 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 augustus 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 januari 2025 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 15 januari 2025.

Gelet op de beschikking van 24 februari 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 maart 2025.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat A. LOOBUYCK.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. De verzoekende partij, die verklaart de Somalische nationaliteit te bezitten, dient beroep in tegen de beslissing “niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat)” van 13 augustus 2024, genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet. Volgens de documenten in het administratief dossier werd de verzoekende partij erkend als vluchteling in Italië (zie map 7 in het administratief dossier).

2. Artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting naar Belgisch recht van het wederzijds vertrouwensbeginsel vervat in artikel 33, lid 2, a) van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming. Dit beginsel van wederzijds vertrouwen betreft evenwel een weerlegbaar vermoeden.

Het wederzijds vertrouwensbeginsel wordt weerlegd indien de voorzienbare levensomstandigheden van een verzoeker, die als persoon die internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, hem zouden blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest. De weerlegging vereist, specifiek voor wat betreft de voorzienbare levensomstandigheden, dat er sprake is van een situatie waarin een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt. Deze drempel wordt bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 50-51 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, pt. 90 en 101).

Wanneer er in een lidstaat sprake is van “tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”, dan vallen deze tekortkomingen bijgevolg enkel onder artikel 4 van het Handvest wanneer zij voormelde bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken (cf. HvJ 19 maart 2019, gevoegde zaken 297/17, C 318/17, C 319/17 en C 438/17, Ibrahim e.a., pt. 89). Verder kan er niet worden uitgesloten dat een persoon die om internationale bescherming verzoekt, kan aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend, wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid wordt blootgesteld aan een risico op een behandeling die strijdig is met artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 52 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, C-163-17, Jawo, pt. 95).

3. Bij beschikking van 30 oktober 2024 werd op grond van artikel 39/62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van (hierna: de Vreemdelingenwet) verzocht de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) beide partijen actuele rapporten voor te leggen aangaande de situatie van personen met een internationale beschermingsstatus in Italië.

Uit de door beide partijen bijgebrachte landeninformatie blijkt niet dat de levensomstandigheden in Italië voor statushouders van die aard zijn dat zij bij terugkeer naar dat land a priori een reëel risico lopen om terecht te komen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie en een verdere individuele beoordeling niet meer nodig is. Het is dus noodzakelijk om het verzoek te beoordelen op basis van de individuele omstandigheden van verzoekende partij.

In dit verband moet rekening worden gehouden met “alle gegevens van de zaak” (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 89) en is het noodzakelijk op basis van de individuele omstandigheden van de verzoeker zijn verzoek te beoordelen, waarbij het aan de verzoeker toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat hij zich kan beroepen op de beschermingsstatus die hem in Italië werd verleend en de rechten die daaruit voortvloeien zodanig zijn dat hij niet terechtkomt in een staat van zeer verregaande materiële deprivatie, te weerleggen.

4. De verzoekende partij slaagt er in casu niet in dit vermoeden te weerleggen. Zij betwist weliswaar in haar verzoekschrift op algemene wijze, doch slaagt er niet in een ander licht te werpen op hetgeen in de bestreden beslissing concreet met betrekking tot haar persoonlijke situatie en levensomstandigheden als begunstigde van internationale bescherming in Italië wordt vastgesteld. Door louter te volharden in haar eerder afgelegde verklaringen en deze te herhalen, brengt de verzoekende partij geen concrete en geobjectiveerde elementen aan die een ander licht kunnen werpen op de bevindingen van de commissaris-generaal inzake de ongegrondheid van haar beschermingsverzoek.

Uit haar verklaringen en documenten blijkt vooreerst niet dat de verzoekende partij over een bijzondere kwetsbaarheid beschikt die haar zou verhinderen haar rechten te doen gelden, verbonden aan haar status toegekend in Italië of waardoor zij bij terugkeer naar Italië een risico loopt te worden blootgesteld aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest. De verzoekende partij verklaart in Libië mishandeld te zijn geweest door een smokkelaar. Ze verklaart hierdoor pijn te hebben aan haar borst en in Italië bloed te hebben overgegeven (NPO, p.10-11). Ze verklaart tijdens het persoonlijk

onderhoud dat ze een crème smeert voor ze gaat slapen en pijnstillers gebruikt (NPO, p.10). De verzoekende partij voegt echter geen enkel document toe die zouden kunnen aantonen dat ze op heden te kampen heeft met een medische aandoening of dat ze op heden een medische behandeling volgt. Er kan dan ook niet worden afgeleid dat de verzoekende partij over een bijzondere kwetsbaarheid beschikt die haar zal verhinderen haar rechten te doen gelden, verbonden aan haar status toegekend in Italië of die belangrijke gevolgen zouden hebben voor haar zelfstandig functioneren. Op basis van het voorgaande kan niet op objectieve wijze een bijzondere kwetsbaarheid in hoofde van de verzoekende partij worden vastgesteld. Aldus brengt de verzoekende partij wat betreft haar persoonlijke situatie geen specifieke elementen aan waaruit moet worden besloten tot het bestaan van een bijzondere kwetsbaarheid in haar hoofde in de zin van de relevante rechtspraak van het Hof van Justitie. Er liggen in casu geen specifieke elementen voor waaruit in hoofde van verzoekende partij een bijzondere kwetsbaarheid kan blijken die haar bij een terugkeer naar Italië zou blootstellen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest.

5. De verzoekende partij is een 22-jarige man zonder bijzondere kwetsbaarheid. Uit het administratief dossier blijkt dat zij op 30 november 2021 een verzoek om internationale bescherming in Italië heeft ingediend (Eurodac Search Result). Uit het antwoord van de Italiaanse autoriteiten blijkt dat de verzoekende partij in Italië erkend werd als vluchteling en deze geldig is tot 20 april 2027 (zie map 7 in het administratief dossier). Uit de algemene landeninformatie blijkt dat een internationale beschermingsstatus geldig is voor een periode van 5 jaar (AIDA, "Country Report, update 2023" van juli 2024, p.222). Dit wil zeggen dat ze erkend werd als vluchteling op 20 april 2022.

6. Het komt aan de begunstigde(n) van internationale bescherming toe om de nodige inspanningen te doen om zich te integreren in de samenleving waar hij/zij internationale bescherming heeft bekomen, door er onder meer werk en huisvesting te zoeken en de taal te leren. Er kan van verzoekende partij verwacht worden dat zij de nodige procedures doorloopt en geduld uitoefent vooraleer hieromtrent conclusies te trekken. Zulke inspanningen mogen niet genoegzaam blijken uit de verzoekende partij haar verklaringen en gedragingen. Wat betreft haar huisvesting blijkt dat de verzoekende partij op geen enkel moment enige moeite heeft gedaan om zelf huisvesting te bekomen in Italië (NPO, p.12). Ze heeft ook geen moeite gedaan om tewerkstelling te bekomen in Italië (NPO, p.12). Ze heeft ook geen moeite gedaan om hulp te vragen aan de Italiaanse overheid of enige andere organisatie om haar hierin te ondersteunen. Het is de verantwoordelijkheid van een begunstigde om internationale bescherming om de rechten die verbonden zijn aan haar status af te dwingen. Uit haar verklaringen en gedragingen kan niet blijken dat ze dit heeft gedaan. Wat betreft haar toegang tot gezondheidszorg blijkt uit haar verklaringen dat ze geen enkele moeite heeft gedaan om zelf naar een ziekenhuis te gaan of een dokter te raadplegen voor haar medische problemen (NPO, p.11). Daar de verzoekende partij dit heeft nagelaten, kan hieruit niet blijken dat ze geen toegang had tot de medische voorzieningen die in Italië beschikbaar zijn. Hoewel de verzoekende partij hierover wisselende verklaringen aflegt, blijkt dat verder dat ze minstens zes maanden werd opgevangen in een opvangcentrum (NPO, p.11). Hieruit kan dus wel degelijk worden afgeleid dat de Italiaanse autoriteiten de nodige steun en opvang hebben gegeven aan de verzoekende partij. De verzoekende partij toont geenszins aan dat ze de nodige inspanningen heeft gedaan om zich te integreren in de samenleving waar ze internationale bescherming heeft bekomen, door er onder meer werk en huisvesting te zoeken en de taal te leren.

De verwijzing in het verzoekschrift naar algemene landeninformatie omtrent de moeilijke levensomstandigheden voor begunstigden van internationale bescherming in Italië, volstaat niet om zonder meer aan te tonen dat verzoekende partij als begunstigde van internationale bescherming in Italië buiten haar wil en haar persoonlijke keuzes om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie verkeerde dan wel bij een terugkeer dreigt terecht te komen. Dit dient in concreto te worden aangetoond, waar verzoekende partij gelet op voorgaande in gebreke blijft.

De verzoekende partij toont niet aan, ook al kan worden aangenomen dat haar situatie door onzekerheid of een verslechtering van haar levensomstandigheden gekenmerkt wordt, dat zij bij een terugkeer naar Italië in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat haar toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., overweging 91). Ze toont niet aan dat zij bij een terugkeer naar Italië persoonlijk in een situatie zou belanden die kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de EU.

7. De verzoekende partij kan, gelet op de gedane vaststellingen, niet overtuigen dat er in haar hoofde sprake is van buitengewone omstandigheden die ertoe kunnen leiden dat zij, buiten haar wil en persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie terecht al komen. Zij maakt niet in concreto aannemelijk dat zij daadwerkelijk verhinderd was om in Italië in haar elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen, noch dat zij zou worden blootgesteld

aan onmenselijke en vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM en van artikel 4 van het Handvest. Er zijn evenmin aanwijzingen dat de verzoekende partij verhinderd zou zijn om opnieuw tot het Italiaanse grondgebied te worden toegelaten. De verzoekende partij maakt zodoende niet op overtuigende wijze aannemelijk dat haar situatie kan worden aangemerkt als een situatie van uitzonderlijke aard zoals geduid door het Europees Hof van Justitie (in voornoemde rechtspraak), noch dat zij zich derhalve niet langer onder de internationale bescherming die haar in Italië werd verleend, kan stellen. De stelling dat de verzoekende partij in geval van terugkeer naar Italië zal worden blootgesteld aan onmenselijke of vernederende behandelingen is louter gebaseerd op hypothesen zonder dat de verzoekende partij aantoont dat zij persoonlijk in een situatie zou belanden die kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de EU.

8. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal verplicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij werd gehoord op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Tijdens dit persoonlijk onderhoud kreeg zij de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Somali machtig is. De commissaris-generaal heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissing gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over de regio van herkomst van de verzoekende partij en op alle dienstige stukken. De commissaris-generaal heeft het beschermingsverzoek van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

9. Derhalve lijkt de verzoekende partij geen elementen naar voren te brengen waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend in Italië."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De commissaris-generaal is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. In het proces-verbaal van de terechtzitting van 20 maart 2025 staat het volgende vermeld:

"Tolk 1853 legt de eed af en tolkt Somalisch

De kamervoorzitter nodigt uit om te reageren op de beschikking, voorwerp van de vraag tot horen.

VzP stelt dat ze het niet eens is met de analyse inzake de bescherming in Italië: deze bestaat enkel op papier, niet in werkelijkheid. Bij de analyse zijn een aantal zaken over het hoofd gezien: zo wist zij bij haar vertrek uit Italië niet dat zij er een statuut had, wat later bleek uit Eurodac, dit bevestigde de verklaringen van

VzP; dat er een periode geweest is in Italië die als 'flu' omschreven wordt, is niet in deze pertinent; haar zware medische problematiek na mishandeling in Libië, waarvoor ze geen behandeling kreeg in Italië niet bij het begin van haar verblijf en al helemaal niet toen ze op straat leefde; haar echtgenote was nadien ook overgekomen uit Libië, werd zwanger en moedigde VzP aan om als eerste naar België te komen terwijl zij nog enkele maanden langer in Italië op straat leefde, daarna kwam ze ook in België aan en beviel na 2 maanden van hun dochtertje dat intussen wel een beschermingsstatuut in België heeft; daarom is het discriminerend van de overheid om haar dochtertje niet mee op haar documenten in België te zetten (enkel op deze van haar partner), waardoor de CGVS ook geen rekening hield met het bestaan van het jonge kind, nochtans een belangrijke factor indien ze zich staande dienen te houden in Italië. Een jong koppel met een jong kind zijn absoluut kwetsbaar en er mag dan ook niet verwacht worden van terug te gaan naar Italië. Bovendien is er de eenheid van het gezin."

5. De verzoekende partij brengt ter terechtzitting, met voormelde argumentatie, geen dienstige argumenten bij die afbreuk doen aan de grond in de beschikking van 14 januari 2025.

5.1. Waar een vraag tot horen als doel heeft om ter zitting concreet uiteen te zetten met welke grond(en) van de beschikking men het niets eens is én waarom, gaat verzoekende partij hieraan voorbij en blijft zij desbetreffend in gebreke. Haar betoog ter zitting betreft in grote mate een herhaling van al eerder afgelegde verklaringen en reeds aangehaalde argumenten, waarmee reeds terdege rekening werd gehouden en waarop wordt ingegaan in de beschikking. Ze laat daarbij evenwel na te repliceren op hetgeen hierover in de beschikking concreet wordt vastgesteld.

Verzoekende partij toont geen bijzondere kwetsbaarheid aan, zoals eerder in de beschikking werd opgemerkt. Door louter ter zitting te herhalen dat zij kampt met een medische problematiek ten gevolge van mishandelingen in Libië, werpt zij geen ander licht op het voormelde, hierover eerder vastgestelde. Er werd namelijk geen enkel medisch document neergelegd. Verder haalt zij ter terechtzitting aan dat zij ondertussen ouder geworden is van een dochtertje. Zij toont echter geenszins aan dat zij zich als ouder met een jong kind, zoals er vermoedelijk wellicht nog velen zijn in het land en ruimer Europa en daarbuiten, in Italië buiten haar wil en persoonlijke keuzes om niet langer staande zal kunnen houden en er de aan de internationale beschermingsstatus verbonden rechten en voordelen niet (meer) zou kunnen laten gelden en dat bij terugkeer een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie zoals gedefinieerd door het Hof van Justitie in de al aangehaalde relevante rechtspraak dreigt.

Verzoekende partij stelt niet op de hoogte geweest te zijn van het feit dat haar in Italië internationale bescherming toegekend werd. Er kan nochtans redelijkerwijze van verzoekende partij verwacht worden dat zij zelf kennis heeft van haar procedureverloop in Italië evenals de concrete uitkomst ervan aangezien het haar persoonlijke situatie betreft.

Zij gaat er ter terechtzitting daarnaast totaal aan voorbij en laat de eerdere vaststellingen geheel ongemoeid dat zij in Italië geen enkele poging ondernomen heeft om huisvesting en werk te bekomen of om de hulp in te roepen van de Italiaanse overheid of enige andere organisatie om haar hierin te ondersteunen. Waar verzoekende partij ter terechtzitting stelt dat zij in Italië geen behandeling kreeg voor haar medische problematiek, dient herhaald te worden dat uit haar verklaringen blijkt dat zij geen enkele moeite heeft gedaan om zelf naar een ziekenhuis te gaan of een dokter te raadplegen voor haar medische problemen. Het feit dat zij nalaat om de nodige stappen te ondernemen, toont niet aan dat ze geen toegang had tot de medische voorzieningen die in Italië beschikbaar zijn. Het komt de begunstigde van internationale bescherming toe om in de lidstaat waar hij of zij internationale bescherming geniet de middelen die de internationale beschermingsstatus bieden ten volle te benutten en uit te putten, en verzoekende partij toont allerminst aan dit te hebben gedaan en/of dat dit niet mogelijk zou zijn.

Het loutere feit dat zij een familielid is van een persoon met een beschermingsstatus in België -haar dochter heeft een beschermingsstatus in België- heeft evenwel geenszins automatisch tot gevolg dat de bevoegde Belgische instanties ertoe gehouden zijn om haar een internationale beschermingsstatus te verlenen. Elk verzoek om internationale bescherming dient integendeel op individuele basis te worden beoordeeld, waarbij rekening wordt gehouden met de persoon van de verzoeker evenals de specifieke gegevens eigen aan het dossier op het ogenblik van de beslissing aangaande het verzoek om internationale bescherming, in het bijzonder het gegeven dat haar verzoek als niet-ontvankelijk kan worden verklaard omdat zij reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, en zij niet op concrete en individuele wijze heeft aangetoond dat deze bescherming niet effectief zou zijn. Zij toont op basis van het bovenstaande niet concreet aan dat zij niet in staat was om haar rechten als begunstigde van internationale bescherming in Italië te doen gelden of dat zij in een verregaande materiële deprivatie terecht zal komen bij een terugkeer ernaartoe, die haar niet in staat stelt om te voorzien in haar meest elementaire behoeften en negatieve gevolgen zou hebben voor haar fysieke of mentale gezondheid of haar in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid, noch dat zij zou worden

blootgesteld aan onmenselijke en vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM en van artikel 4 van het Handvest.

De verzoekende partij doet voor het overige geen enkele dienstige poging om concreet en inhoudelijk op de in de beschikking gedane vaststellingen in te gaan. Ze beperkt zich tot het herhalen van eerder afgelegde verklaringen. De verzoekende partij kan met een dergelijk verweer de gronden van de beschikking geenszins ontkrachten of weerleggen.

6. Derhalve wordt, gelet op het voorgaande, geen afbreuk gedaan aan de in de beschikking van 14 januari 2025 opgenomen grond. Bijgevolg brengt de verzoekende partij geen elementen naar voren waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die haar reeds werd toegekend in Italië.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig april tweeduizend vijftientig door:

M. RYCKASEYS,	kamervoorzitter,
---------------	------------------

M. DENYS,	griffier.
-----------	-----------

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

M. DENYS

M. RYCKASEYS